

Sygn. akt II CSK 468/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa [...]

Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego

z siedzibą w W.

przeciwko Z.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1) uchyla postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2019 r.;

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

3) nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...]) na rzecz Radcy Prawnego M.M. wynagrodzenie w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększone o należny podatek VAT za pomoc prawną udzieloną Z.S. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 września 2018 r., do rozpoznania, pozwany Z.S., wskazał na przesłankę uzasadniającą jej przyjęcie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wniosek ten nie odniósł skutku.

Powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.). Tymczasem skarżący w uzasadnieniu tej przesłanki zaprezentował wywód prawny, w którym stwierdził, w szczególności, że wyrok

Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 września 2018 r., „narusza porządek prawny w sposób niedopuszczalny w praworządnym państwie, gdyż uzasadnienie wyroku nie pozwala na jednoznaczne ustalenie czy Sąd II instancji przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji - a jeśli tak, to uczynił to bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii”. Skarżący podniósł także, że „w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia z prawidłowo sporządzonymi dokumentami wyciągów z ksiąg bankowych, a także nie mamy do czynienia ze skuteczną umową przelewu wierzytelności - ze względu na brak prawidłowego zindywidualizowania wierzytelności mających być przedmiotem tej umowy”. W dalszej kolejności Z.S. stwierdził, iż „niedopuszczalne jest, aby w toku postępowania sądowego, następowało przyzwolenie na tego rodzaju praktyki instytucji finansowych - posługiwanie się w obrocie prawnym dokumentami nie mającymi podstawowych cech danego rodzaju dokumentu”. Nadto skarżący zwrócił uwagę, że „Sąd II instancji w sposób rażący naruszył prawo dokonując niewłaściwej interpretacji przepisu art. 509 kodeksu cywilnego i na skutek wadliwej wykładni, również niewłaściwego zastosowania tego przepisu. Sąd II instancji nie dokonał prawidłowej wykładni w/w przepisu w zakresie pojęcia oznaczoności wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu. Sąd II instancji nie wziął bowiem pod uwagę, że wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana)”.

Tymczasem, jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wchodzi w rachubę wówczas, kiedy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają słuszność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty, przy czym zaprezentowany w skardze kasacyjnej wywód prawny, na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności, nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed sądem II instancji albo

oceną dowodów. Przedstawiona przez skarżącego argumentacja na okoliczność oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jest nieuprawniona. Ocena dokumentów finansowych dokonana przez Sąd Apelacyjny nie świadczy o oczywistej zasadności podniesionych w skardze zarzutów.

Konkludując stwierdzić należy, że wobec powyższych rozważań, brak jest podstaw, aby przyjąć, że w niniejszej sprawie przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. została przez skarżącego w sposób właściwy wykazana, a Sąd Najwyższy nie dopatrył się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as]

jw